

Τ' Αρουδαφνούλ'

Από τη θέση που σήμερα βρίσκεται το εκκλησάκι του Αγίου Ραφαήλ, από τον *Πετρόλακα* και το *Γιουφύρ'*, μέχρι πάνω ψηλά στις *Μαύρες Πέτρες*, όπου και το γήπεδο του χωριού, η

ρεματιά παλιότερα, αλλά και σήμερα ακόμα, σκεπαζόταν με πικροδάφνες. Από τις αρχές του Καλοκαιριού και ως τα τέλη του Φθινοπώρου οι πικροδάφνες ανθοβολούσαν με πολύχρωμα λουλούδια, κόκκινα, ροζ, βιολετί, σωμόν και ολόλευκα. Το νερό από τις πηγές κελάρυζε πεντακάθαρο, οι λάκκοι της ρεματιάς γεμίζανε και οι νοικοκυρές του χωριού – σύγχρονες Ναυσικάδες – σαν ήτανε λιακάδα, φόρτωναν στο γαϊδουράκι το καζάνι, το κοφίνι, τους *μποχτσάδες* με τ' άπλυτα ρούχα και πήγαιναν να στήσουν το πυρομάχι, να βάλουν μπουγάδα, ν' αρχίσουν δουλειάς πανηγύρι στ' *Αρουδαφνούλ'*, δίπλα στις ανθισμένες *αρουδάφνης*, στους λάκκους με τα γάργαρα νερά.

Η κοπανίδα ηχούσε ασταμάτητα, όσο και τα στόματα των γυναικών, που χωρίς να σηκώσουν κεφάλι απ' το μπουγάδιασμα, βρισκανε τον τρόπο να διαλαλήσουν τα καμώματα της μιας και τις πομπές της άλλης. Και σαν το πλύσιμο τελειωνε, άπλωναν τα ρούχα

πάνω στις *αρουδάφνης*, να τα χτυπήσει ο ήλιος να στεγνώσουν, να φορέσει ο νοικοκύρης *μπ'γαδισμένα* ρούχα, που μοσχοβολούσαν *αλτσιά* και πικροδάφνη. Και κάθιζαν στο κουγτού να φάνε το φτωχικό τους προσφάγι, ψωμί ψημένο στον φούρνο του σπιτιού, ελιές, τυρί και ρέγκα. Και σαν ο ήλιος έγερνε κατά τον Άγιο Λια, μαζεύανε τα φρεσκοπλυμένα ρούχα, τις *κουρελούδες* και τις *καρπέτες* και γύριζαν κατάκοπες, μα χαρούμενες κι ευχαριστημένες, που είχαν τελειώσει μια σπουδαία δουλειά του νοικοκυριού.

Γοι *αρουδαφνούλης* ανθίζουν ακόμα. Τα νερά λιγόστεψαν, οι νερομάννες στερέψανε. Οι κοπανίδες σωπάσανε, οι γυναίκες δεν έχουν πια να ξομπλιάζουν και να μιλάνε για τις πομπές της μιας και τα καμώματα της άλλης.

Τώρα τα πάντα είναι ...περάστε, κόσμε, ελεύθερα. Τα πλυντήρια των απελευθερωμένων συνειδήσεων ξεπλένουν και λευκαίνουν κάθε ακαθαρσία.